

ארבעה גברים, ארבעה אמנים צעירים, ארבעה מבטים אקזיסטנציאליסטיים עם נוכחות של יופי פתייני, אסתטי, חושני, נירוטי, מסרס ואלים. נוכחות שמקיפה את חלל הגלריה ב"דיוקנאות גוף", בדיבור על בדידות, זרות, תשוקה קיומית וכמיהה למגע אנושי וחם. דיוקנאות של משפילים ומושפלים, של יצורים פרוורטיים.

הטקסטים האפלים של ג'ורג' בטאיי מרחפים כאן כמו גם עבודותיהם של פרנסיס בייקון, אגון שילה, דויד הוקני, אדוארד מונק ואחרים. עבודותיהם אינן נענות לסדר החברתי הייצוגי והרצוי, להיררכיה המצופה. ה"מבט" מערער את זירת הקיום וחושף שכבות תת-מודעות, ערכים מתפרקים, משיכה לקצוות, הומור עצמי וציניות.

החיבור והשוני בין גרטמן, ויסמן, לכנר וכך, מאפשר התבוננות מעוררת עניין.

דניל גרטמן. הוא הישיר מבין הארבעה. בציוריו יש וויתור על מניפולציות שקיימות אצל שלשת האמנים האחרים. דניל מצייר ציור חוייתי, כן ואינטימי, ציור מייד, חשוף, עני, ציור שנראה כסקיצה, בתפר בין ציור לרישום, מריחת כתם שלא בונה נפת, ציור מונוכרומי, ציור שמייצר אסתטיקה עכורה, ציור שהחלל בו לא מוגדר, הדמויות מופיעות ללא זהות, דמויות של אנשי שוליים.

הציור של גרטמן טעון, דחוף, גבולי, על סף התפרצות. ציור שהתנועה קופאת בו רגע לפני הקטסטרופה. ציור רווי אלכוהול, ציור מנטאלי, ציור של גברים, נעדר נשים, נעדר ארוטיות שמספר סיפור שלא נגמר.

בהתבוננות בעבודותיהם של יורי כץ, מריק לכנר, ונדב ויסמן מטרידה השאלה, מי כאן הצייר ומי כאן הפסל עד כי נדמה שנקודת המוצא ל"פיסול" של יורי כץ היא הציור. מבטו על האובייקט הוא מבט צד, מבט משטיח. האובייקטים נראים כהרחבה של שפת התבליט. נקודת המוצא ל"ציור" של נדב ויסמן היא האובייקט נדב מצייר "ברברס", כהגדרתו, ואילו אצל מריק לכנר הציור מתעבה לחומר מישושי, בשרני שמקבל חיים משלו.

יורי כץ משתמש לבניית האובייקטים שלו ב Ready Made תעשייתי בעל צבעוניות שטוחה, "פופ-ארטית" - מחד, ובחומרים שעברו עיבוד רגשי אנושי וחם - מאידך. מתח מדויק בין ניגודים.

נדב ויסמן, להבדיל מיורי, משתמש בחומרים שמשדרים ראשוניות, זולות, דיקט - אמנות נמוכה עכשווית. הוא מחבר פרגמנטים, שובר ומפרק, ושוב מחבר, פרוק שנעשה בשליטה, פרוק מניפולטיבי.

הדימויים מצויירים בהיפוך היררכיות של מריחות צבע קלאסיות והרקע כמעט חושף את הצבע עליו צוייר.

יורי ונדב מעצבים דמויות מוגדלות ראש, מוטאציות שמתנהלות בין הרס עצמי לאמביציית קיום, קונפליקט סיזיפי בין פסיביות לתנועה, בין אימפוטנציה ליצר.

אצל נדב ויסמן מוגדלי הראש הגרוטסקיים נראים כעוברים מהלכים, ראשים שנישאים על גופות רזים וחדים, דמויות נלעגות בעלות אמביציה דורסנית. נדב מעצים אותם עד שהם נראים כקריקטורות.

אצל יורי כץ "הגופים" טעונים בפוטנציאל לתנועה והראש שמנסה לשלוט מועד לכישלון עד כדי התרסקות אל הקיר או הרצפה. דיכוטומיה בין מופנמות למוחצנות.

"היום, הראש הגדול עומד לכבוש את העולם ומחר הגוף מתרסק".

מריק לכנר בודק את שפת הציור שלו. הוא נע בין ציור בשרני חי ורוטט. ציור אקספרסיבי עשיר באמוציות לבין ציור שמנסה לוותר על מקום שהנרטיב בו הוא הכוח, והשפה הופכת ל"מודרניסטית". יותר מונק, פחות בייקון. ניסיון לחבר חיבור מדויק בין קו לכתם.

הצבע שהעצים את כוחו מפגיש את מריק בעבודותיו האחרונות עם הרצון להחזירו למקום נשלט.

בדימויו חושף לכנר אלימות מינית סמויה שאורבת למתבונן. כמו בדימויו של דניל גרטמן יוצר לכנר את תחושת "הרגע לפני..."

ארבעה גברים שמנסחים שדה ראייה עצמאי, נפגשים בצמתים, ויוצרים קשרי גומלין כשעבודותיהם נתלות בחלל הגלריה.